

“Minetti”

Πιστεύω πως όσοι τολμάμε να γράφουμε για τα δημιουργήματα των καλλιτεχνών του θεάτρου, καταγράφουμε απλά τις αντανakλάσεις που αυτά προκαλούν στη δική μας αντίληψη. Η υποκειμενικότητα της αντίδρασης ημών των παραληπτών των ξένων μηνυμάτων δεν είναι ελάττωμα, είναι ο αναπόφευκτος μας τρόπος να συμμετέχουμε στη διαδραστική διαδικασία της πρόσληψης των ερεθισμάτων που μας στέλνονται και της κωδικοποίησης των εντυπώσεών μας. Θα ήθελα, λοιπόν, να καταγράψω αναλυτικά τις αντιδράσεις μου κατά τη διάρκεια της παρακολούθησης του “Minetti” του Thomas Bernhard σε σκηνοθεσία του Θανάση Γεωργίου, με τη σειρά... εμφανίσεως. Το σκηνικό της Έλενας Κοτασβίλι γοήτευε, ακόμα και ως στατική εικόνα υποσχόταν πράγματα ενδιαφέροντα. Υπήρχε ίντριγκα: Πώς θα μεταμορφωθεί; Ο τοίχος της πρόσοψης του κτιρίου ήταν τόσο κοντά, που οι κλεφτές ματιές των ηθοποιών που ξεπρόβαλλαν από τα ανοίγματα ενίσχυαν την αίσθηση του μυστηρίου. Η αναδιαμόρφωση του σκηνικού χώρου δεν απογοήτευσε, αντιθέτως. Μετά με... παρέλαβε η Έλενα Αγαθοκλέους. «Αντοχή στη μοναξιά...», ωραίος ο λόγος, μ’ άρεσε από την αρχή, και η σπασμένη κίνηση (Φώτης Νικολάου) ταιριαστή στο άκουσμα, το χρυσό φόρεμα (ενδυματολόγος Κωνσταντίνα Ανδρέου) πήγαινε με το ψηλό ποτήρι σαμπάνιας. Δεν πίστευα ότι θα παραδιδόμουν από τόσο νωρίς. Και να ο Minetti, ο Θανάσης Γεωργίου. «Περμιένω τον διευθυντή του θεάτρου του Φλένσμπουργκ...», η επίκληση στον Δηρ απλώνεται ένα θεατρικό χαλί μεταξύ του Μπέκετ και του Σαίξπηρ. Η αναφορά στη μάσκα μέσα στη βαλίτσα μεταφράζεται σε σκηνική δράση με μασκοφόρους-μέλη του θιάσου («Μια τερατώδης διαστροφή που κουβαλάς στο πρόσωπο...»). Κοιτάζω πλάι τον μουσικό, είναι μασκοφόρος. Αντιλαμβάνομαι ότι οι συνεχείς επαναλήψεις στο κείμενο, τα επαναφερόμενα, αλλά σε

ανάπτυξη θέματα στον μονόλογο του Minetti, τέλεια αναλογία στο loop μουσικό περιβάλλον του Δημήτρη Σπύρου. Ο Θανάσης Γεωργίου δημιουργεί μια μορφή ολοκληρωμένη, πλασμένη από τον λόγο, μια μορφή ηθοποιού που έχει μπλέξει τη ζωή του με τους ρόλους του, που δεν υπάρχει εκτός θεάτρου. «Ολόκληρη ζωή παριστάνουμε κάτι / που κανείς δεν καταλαβαίνει. / Κι όμως βαδίζουμε αυτόν τον δρόμο / κανέναν άλλο...».

«Το πορτρέτο του καλλιτέχνη ως γέρος άνδρας» είναι ο υπότιτλος του έργου, που παραπέμπει στο πορτρέτο του νέου καλλιτέχνη του, Τζέιμς Τζόις...

Το κείμενο γίνεται πιο δύσκολο, απαιτεί όλη την προσοχή μου, αισθάνομαι ότι θέλω ν' ακούω μόνο. Σχεδόν δεν κοιτάω, αφιερώνομαι σε μια αίσθηση, αλλά έρχεται ομάδα μεταμφιεσμένων, η ακροάτρια του Minetti είναι τώρα το Κορίτσι της Μαρίνας Μανδρή, ο νάνος διασχίζει τη σκηνή, προμηνύει, το τέλος είναι κοντά, για τον ηθοποιό το τέλος της παράστασης ισοδυναμεί με το τέλος. Ο Γκοντό, ο διευθυντής του θεάτρου δεν ήρθε, το σκηνικό κινείται, ο Δηρ-Minetti είναι έξω, ο φωτισμός του Παναγιώτη Λαμπή αλλάζει, το χιόνι, που αφορά μόνο τον Ηθοποιό, αρχίζει να πέφτει. Κι εγώ συνέρχομαι και αντιλαμβάνομαι ότι η παράσταση μου έχει υπεραρέσει, ότι η αισθητική των Θανάση Γεωργίου και Φώτη Νικολάου ήταν υψηλή, ότι γνώρισα ένα καινούριο κείμενο του Μπερνχαρντ, ύμνο, θρήνο, δοκίμιο και ποίημα για το θέατρο, ιδωμένο από μέσα, από τη μεριά των ηθοποιών. Αντάξιο της παράστασης το πρόγραμμα της Γεωργίας Μεσιήτη.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ